

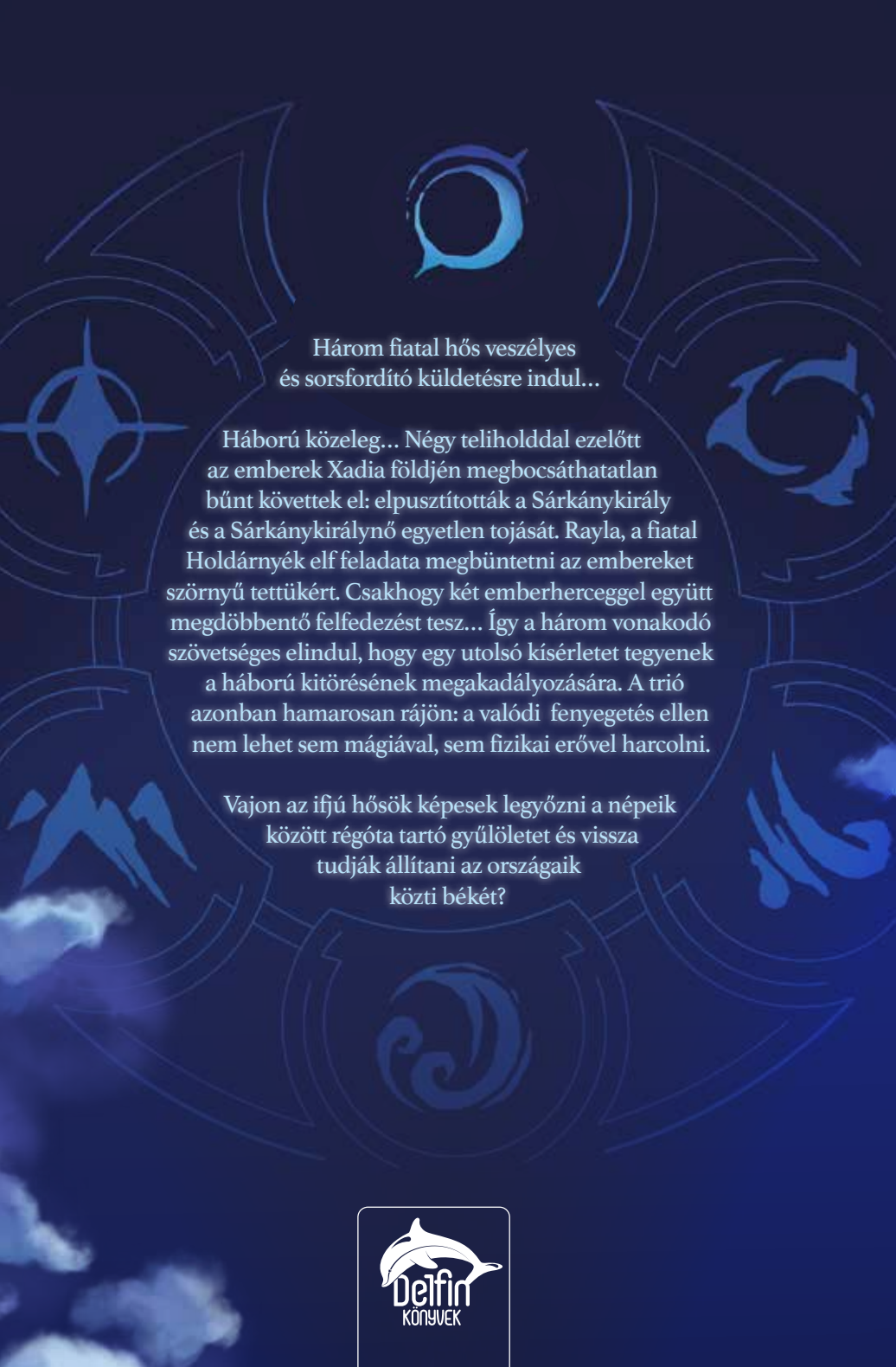
A SÁRKÁNY HERCEG

a hold

AARON EHASZ &
MELANIE MCGANNEY EHASZ

Delphin
KÖNYVEK

Három fiatal hős veszélyes
és sorsfordító küldetésre indul...

Háború közeleg... Négy teliholddal ezelőtt az emberek Xadia földjén megbocsáthatatlan bűnt követtek el: elpusztították a Sárkánykirály és a Sárkánykirálynő egyetlen tojását. Rayla, a fiatal Holdárnyék elf feladata megbüntetni az embereket szörnyű tettükért. Csakhogy két emberherceggel együtt megdöbbentő felfedezést tesz... Így a három vonakodó szövetséges elindul, hogy egy utolsó kísérletet tegyenek a háború kitörésének megakadályozására. A trió azonban hamarosan rájön: a valódi fenyegetés ellen nem lehet sem mágiával, sem fizikai erővel harcolni.

Vajon az ifjú hősök képesek legyőzni a népeik között régóta tartó gyűlöletet és vissza tudják állítani az országaik közti békét?

Aaron Ehasz Baltimore-ban nőtt fel. A Harvardra járt, ahol a Harvard Lampoon humoros magazin és társaság elnöke volt. Az egyetemen filozófiát tanult, de mindig tudta, hogy egyszer majd rajzfilmeket és videójátékokat fog készíteni. Aaron az Avatar: Az utolsó léghajlító című közkedvelt sorozat vezető írója és A Sárkányherceg társalkotója.

Melanie McGanney Ehasz New Yorkban nőtt fel magas épületek és magasra tornyozott könyvek között. Az Emory Főiskolára, majd a Fordham Egyetemre járt, ahol angol irodalomból szerzett masterdiplomát. Melanie családjával a kaliforniai Santa Monicában él könyvekkel és pálmákkal körülvéve.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.thedragonprince.com

www.facebook.com/delfinkonyveksorozat

www.facebook.com/DreamKonyvek

„A Sárkányherceg – A Hold gazdag és szuggesztív világot tár az olvasók elé, amely hemzseg a beváltható ígéretektől és a felbukkanó lehetőségektől.” **The Verge**

„A Sárkányherceg-sorozat a fantázia végtelen tárházát jeleníti meg.”

Phoenix New Times

„A híres Netflix-sorozat alapján írt regény az alkotók tollából tökéletes kiegészítése a történetnek, és még többet tudhatunk meg a kedvenc szereplőinkről és életükről. Alig várom, hogy a következő részekből még jobban megismerhessem a kalandjait.”

Amazon

„Ez a könyv az új olvasóknak is tökéletes lesz, de a sorozat rajongóinak is új élményt fog adni. Mulatságos és izgalmas kalandregény ez, amely mégis nagyon fontos kérdéseket jár körül. Rossz dolog, ha valaki nem úgy néz ki és nem úgy él, ahogy mi? Hogyan lehet átlépni a különbségeken és megtalálni a közös pontokat? Meg lehet törni a gyűlölet és bosszú körforgását? Minden fiatalnak érdemes lenne elolvasni.”

Barnes and Noble

AARON EHÁSZ &
MELANIE MCGANNEY EHÁSZ

A
SÁRKÁNY-
HERCEG
a hold

— részlet —

1. FEJEZET

A MENNYDÖRGÉS VISSZHANGJA

Szakadó eső zúdult a magas várfalakra Katolis királyságában. Az esőcseppek hangja olyan volt, mintha kavicsok verődtek volna az üvegablakokhoz. Fekete viharfelhők kavarogtak az égen, néma villámok villogtak.

Ezran puha takaróba burkolózva feküdt a baldachinos ágyában, rakoncátlan barna fűrtjei szétterültek a párnán. A szobájában pontosan olyan rendetlenség volt, mint bármelyik nyolc évesében, de maga a szoba pompás és királyi volt. A falak és a padló nagy gonddal faragott kőből készült, az antik fabútorokba pedig művészien megmunkált állat- és erdei tájkép motívumokat véstek. Gyertyák pislákolnak, békés árnyakat vetve a falakra.

A szobában a legerősebb fényt Csali, Ezran kisállata, egy világító varangy bocsátotta ki magából. A szőrtelen teremtmény a fiú könyökhajlatában megbújva aludt; akkora volt,

mint egy macska, bár közel sem volt olyan hízelgő természetű. Csúszós, sárga-kék színű gyíkbőrével a gazdájához simult, és szinkronban lélegzett a fiúval.

– Kopp, kopp! Bejöhetek? – csendült fel egy hang közvetlenül Ezran ajtaja előtt.

– Te vagy a király! Nem hiszem, hogy meg kellene kérdezned – felelte a fiú.

Harrow király belépett a szobába.

– A királyoknak valóban nem kell megkérdeznüök, de az apáknak igen – mondta, Ezranra kacsintva. Megpaskolta Csalit, majd leült az ágy szélére.

Az apró szörnyeteg panaszosan felmordult, de titokban azért örült a szeretgetésnek. Mint a legtöbb világító varangy, Csalis is hűséges házi kedvenc volt. Viszont a világító varangyok többségétől eltérően, folyton undokul viselkedett.

A király gondosan betakargatta Ezrant.

– Kényelmesen elhelyezkedtél?

– Nagyon kényelmesen – felelte Ezran. – Most már énekelhetsz.

A király lány hangon belefogott az altatódalba, amelyet Ezran édesanyjának, a fiú csecsemőkorában bekövetkezett halála óta szinte minden este elénekelt.

*„A Nap lement, a Hold magasán jár.
Egy baba felsóhajt; ásítózik már.
Csillagok pislákolnak az égen.
Behunyja szemét a baba is szépen.
Az Óceán a Földnek jó éjszakát kíván.
Ringatózik a baba a hullámok altatódalán.”*

Ezran elmosolyodott.

– Olyan jó, hogy még mindig ezt énekled nekem. Még ha kisgyerekeknek szól is, én úgy örülök neki.

– Én pedig ennek örülök – felelte a király.

– Akkor is énekelni fogod, ha már felnőtt leszek? Azt szeretném, hogy énekelj.

– Ha még mindig akarsz, akkor igen.

– Még akkor is, ha én leszek a király? Meg kell ígéred, hogy akkor is énekelni fogsz nekem!

Harrow habozott, de aztán válaszolt.

– Mindig vigyázni fogok rád, még akkor is, amikor király leszel. – Előrehajolt, és meleg csókot nyomott Ezran homlokára. Ezen a ponton a fiúra mindig rátört a fáradtság, hirtelen nagyon álmosnak érezte magát.

– Jó éjt, édes hercegem! – mondta Harrow az ajtó felé menet. A szomszédos szobában aztán megállt. – És jó éjszakát neked is, Callum.

Ezran idősebb féltestvére, Callum egy festőállvány mellett ült az átjáróban. Vállára takarót terített, kesztyűs kezében egy bögre teát szorongatott. Gyors mozdulatokkal felvázolt valamit a vászonra a gyertyafényben.

– Jó éjt! – felelte Callum fel sem pillantva a rajzából. Kedvelte Harrow királyt, és nagyra értékelte mindazt, amit a király tesz érte az anyja halála óta, de nem ő volt Callum apja. Néha kínosnak érezte a szertartásszerű „Jó éjszakákat”.

Harrow kisurrant, az ajtót behúzta maga mögött. Callum folytatta a rajzolást. A tizennégy éves fiú képes volt bármit, amit látott, tökéletes részletességgel lerajzolni, még akkor is, ha csak egy pillanatra látta. Ám ez a vázlat a képzeletéből eredt – egy fantasztikus lényt ábrázolt, amely félig zsiráfnek,

félíg aligátornak tűnt. A „zsiráfgátor” talán esetlenül nézett ki, de Callum imádta benne, hogy ha valaki megpróbálta feldühíteni, szó szerint vastag bőrt növesztett. Ezen kívül jó szolgálatot tett – ha éppenséggel valamelyik ellenségét meg kellett leckéztetnie –, a hosszú nyaka, amely éles fogakban és erős állkapocsban csúcsosodott ki.

BUMM!

Váratlanul megdördült az ég, és kizökkentette Callumot a gondolataiból.

– Callum!

– Semmi baj, Ez – szólalt meg Callum. Letette a ceruzáját, és odament a kisöccse ágyához. – Ez csak egy kis zivatar. Nincs mitől félned. Aludj csak vissza.

– Nem én ijedtem meg – mondta Ezran. – Hanem Csali.

Neve hallatán Csali homlokráncolva felnézett és elvörösödött. Nem örült, hogy a gyávasága egyáltalán felmerült. Sok világító varangyos békával találkozott már, és tudta, hogy a legbátrabb öt százalékba tartozik. Vagy legalábbis a legbátrabb tíz százalékba.

De Csali sosem tudott sokáig haragudni Ezranra. Úgy-hogy szépen el is halványult a tűzvörös színe, miközben visszaaludt.

A villám fényénél az elfek észrevették a királyi erdőben járőröző emberkatonát. A fiatalember éberem őrködött, tekintete ide-oda járt, ahogy a sűrű növényzetet fürkészte.

Rayla, az elfek csapatának legfiatalabb tagja hosszú ujjai-val megragadta kardja markolatát. Vajon a katona észrevette,

hogy a bozótosból figyelik? Vajon tudta, hogy a puszta létezése a tét?

Ha az elfek vezetője, Runaan jelezne, Rayla azonnal kioltaná a katona életét. Nem is tehetne mást, hiszen orgyilkos volt, még hozzá kiváló orgyilkos. Mesterien forgatta a pengét, fürgén mozgott. Olyan jól tudott futni és átugrani a magas fákon, mint bármelyik idősebb társa. Rayla bármit megtett volna, amit Runaan kér tőle.

Menj innen, menj innen, ismételte magában Rayla, mint ha rá tudná venni a fiatal katonát, hogy hagyja el az őrhelyét. *Nehogy megláss minket. Menj haza.*

Az elfek küldetésében semmi jelentősége nem volt ennek az embernek. Csak egy bosszantó, apró fennakadást jelentett a valódi célpontjukhoz vezető úton. Ha teheték, békén hagyták volna. Ám ha a katona látta őket... Rayla elhessegette magától a gondolatot.

– Van ott valaki? – kiáltott az emberkatona a sötétségbe.

Az elfek nem mozdultak. Rayla visszatartotta a lélegzetét. Eltelt egy másodperc. Majd még egy.

– Harrow király nevében parancsolom, mondd meg, ki vagy! – kiáltotta az ember.

Vajon hallotta-e a katona a lány szívének zakatolását?

Újabb villámlás hasította fel az eget, mire az emberkatona szeme tágra nyílt. Most már nem volt kérdés. Meglátta őket.

Kilőtt egy nyilat feléjük a számszerijából, azután sarkon fordult és eliszkolt.

Runaan egy szempillantással később alig észrevehetően biccentett.

Felém bólintott?, tűnődött Rayla. Senki sem mozdult.

Igen, biztosan engem választott. Én hozom a halált erre a katonára.

Mindaz, amit a kiképzése során megtanult, egyszerre megelevenedett – a végtelenségig gyakorolt mozdulatok és reakciók ebben a pillanatban ösztönössé váltak –, és a zsákmány után vetette magát. Az emberkatona megölése volt a feladata, semmi több.

A katona olyan gyorsan futott az ösvényen, ahogyan egy emberi lény csak tudott, terjedelmes köpenyét lobogtatta a szél, nehézkes fegyverei lassították a mozgását.

Rayla viszont az erdő teremtménye volt. Faágról faágra ugrált, a lába alig súrolta a kérget, mielőtt a következő helyre ugrott. Az erdő fölött szárnyalt, mindig előre látva a célpont következő lépését. Rayla egyre gyorsabban és gyorsabban üldözte, minden ugrással közelebb került a katonához. Az esőcseppek tűszúrásként csapódtak az arcába. A vihar rotadó szaga elárasztotta az érzékeit. Soha nem érezte magát ennyire elevennek.

A cél már csak karnyújtásnyira volt tőle.

Rayla megállt egy ágon, ibolyaszín szeme résnyire szűkült és csillogott a sötétben. Aztán leugrott a földre, pontosan az emberkatona mögé.

A katona megpördült, de Rayla már vissza is húzódott az árnyékba.

Látta, ahogy a férfi vadul lóbálja a nyílpuskáját a sötétben.

Menj ki! Lépj elő!, mondta magában Rayla.

Mielőtt még átgondolhatta volna a dolgot, kirobbant a fák közül és egy gyors rúgást mért ellenfele mellkasára. A férfi egy szakadékba zuhant, ott pedig egy sárfolyóba. Rayla követte.

Odalenn a katona megpróbált harcolni, de hiába; Rayla egy pillanat alatt a nyakához szorította a pengét.

– Kérlek! – könyörgött neki. Rémülten mérte végig a lány félelmetesen bonyolult fegyverzetét.

Tedd meg most azonnal, gondolta Rayla. A tétovázás csupán kínzás, nem kegyelem...

A gyors kivégzés volt az egyetlen kegy, amit fel tudott ajánlani. A katona felnézett rá, keresve a lány arcát a köpenye csuklyája alatt.

– Ki vagy te? – kérdezte halkán.

Újabb villámlás. A célpont arca egy pillanatra láthatóvá vált a fényben, de csak egyetlen pillanatra. Rayla látta a katona félelmét. Látta a szomorúságát. Szinte hallotta a gondolatait: *Meg fogok halni. Meg fogok halni.*

Ugyanakkor látta a férfi életszeretét is és az ígéreteket, amelyeket az élet tartogat számára – ígéreteket, amelyektől most egy pengevágással fogja megfosztani. Hagyta, hogy a szorítása a fegyverén enyhén meglazuljon.

A katona élt a lehetőséggel, és elkezdett hátrafelé kúszni a sárban. Aztán futásnak eredt.

Rayla az oldalára ejtette a karját, és lehajtotta a fejét, akaratára semmissé vált a viharban. Miért volt ilyen gyenge?

Mozdulatlanul állt, mint egy szobor, miközben a zsákmánya elmenekült.

2. FEJEZET

RÉGI ÉS ÚJ TITOK

A hajnali harmat megcsillant az erdő fáin, madarak csiripeltek a rózsaszínű fényben. A várfalakon belül azonban még mindig viharos volt a hangulat.

Viren, a főmágus egy díszes tükör előtt állt és csalódottan grimaszolt. Ujját elgondolkodva húzta végig a tükröt keretező egyik arany rúnán. Bárcsak meg tudná fejteni ennek a mágikus üvegnek a titkait!

Ám az egyetlen kinyilatkoztatás a saját tükörképe volt – szigorú kinézetű, magas, elegánsan öltözött alakot látott maga előtt. Tökéletes frizurája és összeszorított állkapcsa néma gúnyt űzött abból a vágyából, hogy megismerje a tükör titkait. Az előérzete azt súgta, hogy a tükör hatalmat rejt – hatalmat, amellyel megvédeheti magát, a családját és a királyságot. Bár hónapok óta birtokolta a tükröt, az még mindig nem fedte fel előtte egyetlen titkát sem.

Viren az asztalán álló, bőrkötéses kötetek halmára pillantott. Egyik varázslata vagy bájitala sem árulta el a tükör titkait. Lehetséges, hogy nem is volt más, mint egy tükör?

Nem, szidta meg magát. Ha a Sárkánykirály és a Sárkánykirálynő a tükröt a barlangjukban tartották, a fekvőhelyük mellett, akkor az nem lehet egy közönséges darab. Egyszerűen nem lehet az! Mert ha közönséges tükör lett volna, akkor aznap nem hívta volna olyan nagyon, nem hívta volna olyan sürgetően, hogy a meredek Vihartoronyból kiragadva egyenesen a kastélyba vigye Xadiából.

Még nem veszített, csupán hiányzott valami rávezető, árulkodó nyom.

Viren nagy levegőt vett, és elkeseredettségét mélyen magába fojtotta, a benne rejlő megbánások, sérelmek és megtorlások egyre növekvő sírhalmába. Korábban is megfelelt már a kihívásoknak; ennek is meg fog felelni. Elvégre Xadia rejtélyeinek nagy része már feltárult félelmetes mágikus képességei előtt. Kiruccanásai a sötét mágia álnok világába persze sok áldozattal jártak.

Elveszítette a szeretteit, a pénzét, sőt, még néhány elvét is feláldozta, de ez a sok erőfeszítés talán kezd végre...

Bumm! Bumm!

A sürgető dörömbölés dolgozószobája ajtaján felriasztotta Virent a merengésből. Ugyan ki merészeli ilyenkor zavarani? Gyorsan véget vet ennek az arcátlanságnak.

– Mégis miben segíthetek? – kérdezte Viren, miközben kinyitotta az ajtót. A hangja lágy volt, de hűvös és fenyegető.

Az ajtóban álló fiatal katona egyfolytában reszketett. Vizes volt, és tetőtől talpig sáros. Az arcán vérpatak csorgott le.

– Hogy merészelsz háborgatni? – mérgelődött Viren. – Mi az, mi történt? Beszélj!

A katona elfojtotta zokogását.

– Ó, az isten szerelmére, szedd össze magad, ifjú ember!

A katona, mielőtt még elveszíthette volna a bátorságát, gyorsan kibökte:

– Lord Viren, én láttam valamit! Valami szörnyűséget a királyi erdőben.

Viren hosszan és alaposan megnézte magának a katonát. Bár el akarta bocsátani ezt a nyafogó kölyköt, volt valami az arcán, ami megállásra készítette. Ez a katona mély benyomást tett rá.

– Nos, hát... éppen járőröztem, amikor egy villámfénynél megláttam egy csoportot... egy csapat bérgyilkost. Az egyikük üldözőbe vett. Kétszer akkora kardok voltak nála, mint a karja. Biztosra vettem, hogy végem van. Aztán valahogy megmenekültem. Az orgyilkos... azt hiszem, úgy döntött, hogy megkímél. És egyenesen ide jöttem.

Elhallgatott. Viren némán fürkészte a katona arcát, akinek rémület és értetlenség tükröződött a szemében. Ám a történetéből még mindig hiányzott egy részlet.

– Holdárnyék elfek voltak – suttogetta a katona.

– Holdárnyék elfek, valóban? – kérdezte Viren. Szúrós pillantást küldött felé. – Azt hiszed, sikerült megszöknöd a Holdárnyék elfek elől? Tudod te, mit beszélsz? Kizárt, hogy azok közül a vérszomjas teremtmények közül bármelyik is „megkegyelmezett” volna neked. Sohasem hallottam még ekkora ostobaságot...

– Tudom, hogy... a történetem képtelenségnek hangzik, uram – dadogta a katona. – De az volt az érzésem, hogy vala-

mi kapcsolat jött létre köztem és az elf között. Sarokba szorított, majd aggódó pillantást vetett rám. Mintha rosszul érezte volna magát miattam. Felhagyott az üldözéssel, és nekem lehetőségem nyílt a menekülésre.

– Rendben van, rendben. Nem akarok hallani holmi szentimentális találkozásról az erdőben – mondta erre Viren. – Amúgy miért nem jelentkeztél még a felettesednél? Nyilván megijedtél tőlük, de akkor sem lehettek Holdárnyék elfek.

Azzal Viren rácsapta az ajtót a katonára. *Még hogy a Holdárnyék elfek megkímélik egy ember életét!* Hitetlenkedve rázta a fejét.

Az elfek ugyanis állandó fenyegetést jelentettek. Ki nem állhatták az embereket, különösen azokat, akik sötét mágiát használtak. És a sárkányok királyának halálát sosem fogják kiheverni, ennyit Viren is tudott. Átfutott a fején a gondolat: talán mégsem volt bölcs dolog megölni a sárkánykirályt. De aztán...

– Nem volt más választásom! – fakadt ki a falaknak.

Mi van, ha elf bérgyilkosok vannak a közelben? Ennek lenne némi értelme. Ha a sárkányok királynője a férjét Harrow király megölésével akarná megbosszulni, nem küldene egy hatalmas sereget, nem igaz? Xadia leghalálosabb bérgyilkosainak egy csapatát küldené.

Viren az íróasztalához lépett, kinyitott egy ősi térképeket és ábrákat tartalmazó könyvet. Addig lapozgatta a fejezeteiket, míg el nem jutott a Hold fázisai leírásához. Amit látott, az egészen zavarba ejtette. Mi ez, talán véletlen egybeesés?

Ám a gyomrát szorító rossz érzés azt sugallta, hogy nem lehet véletlen – ha a Holdárnyék bérgyilkosok támadni akarnak, akkor azt telihold éjszakáján teszik.

Még néhány óra és erejük teljében lesznek.

A rettegés végigkúszott Viren végtagjain. Mindenki ismerte a mítoszt. Teliholdkor a Holdárnyék elfek gyakorlatilag megállíthatatlanok voltak.

Felkapott egy bársonykendőt és a varázstükörrre borította – a titkai várhatnak még egy napot.

Néhány pillanattal később már a kastély félhomályos folyosóin lépkedett. Főmágusként az volt a feladata, hogy probléma esetén találékony legyen. Biztosan van rá mód, hogy megállítsa ezeket az orgyilkosokat... vagy legalább valamilyen trükk, amivel eltérítheti őket a szándékuktól. A lehetséges stratégiákat fontolgatta, miközben felkapaszkodott a Harrow király tornyába vezető csigalépcsőn. Mire felért a lépcső tetejére, felkészült sürgető feladatára: közölnie kell legközelebbi barátjával, hogy az élete veszélyben van.

Egy ór a királyi hálóterem előtt tájékoztatta Virent, hogy a király még mindig alszik, ám ő elviharzott mellette. Szét húzta a sötétítő függönyöket, és megállt Harrow ágyánál.

– Neked is jó reggelt, Viren – szólalt meg Harrow, miközben kidörzsölte az álmat a szeméből. – Nem megmondtam, hogy ha még egyszer ilyen korán felébredsz, kivégeztetlek? – A király felvont szemöldöke alól tekintett a főmágusra, Viren arckifejezése azonban véget vetett minden tréfálkozásnak.

Rayla a tábor felé vánszorgott, lassabban, mint azt lehetségesnek gondolta volna. Runaan mostanra már biztosan visszavárta. Hogyan mondja el neki, hogy a késésen kívül még a küldetését is elbukta?

Runaan már pici elf kora óta mentorálta. Kiképezte, fejlesztette és bátorította, miközben orgyilkost nevelt belőle. Ezerszer elmondta neki, hogy különleges – sohasem fektetett volna ennyi energiát olyasvalakibe, akiben nincs meg az a szikra, ami benne megvan. Most pedig meg kell mondania neki, hogy tévedett. Éveket pazarolt egy olyan pártfogoltra, aki együttérez az emberekkel.

Rayla visszafojtotta a zokogást, ahogy elképzelte a jelenetet. Runaan nagy, őszinte szemében csalódottság tükröződik majd. Nem érdemli, hogy így megszégyenítsék.

És a többiek – kinevetnék Runaant, amiért hitt benne, Raylában. Pedig megmondták neki előre, hogy túl fiatal ehhez a feladathoz.

Rayla nagyot sóhajtott. Talán a kudarca nem is számít majd, miután befejezik a küldetésüket. Végül is nem az a fiatal katona a célpontjuk.

Ha sikerül megölniük a királyt és a herceget, senkit sem fog érdekelni, hogy közben egy ostoba ember elmenekült.

Runaan talán meg sem kérdezné tőle, hogy végrehajtotta-e a feladatát – azt feltételezné, hogy igen. De a tekintete vajon elárulja őt? Majd le kell hajtania a fejét.

Rayla megállt a tábor előtt. A többi bérgyilkos csendben sátrat vert és fegyvereivel foglalatzkodott. Runaan keresztbe tett lábbal ült egy sziklán és meditált.

Essünk túl rajta, mondta magában Rayla, de mintha gyökeret eresztett volna a lába. Végigsimított egy közeli bokron, hagyta, hogy a levelek érintésétől rendeződjenek a gondolatai.

Egy levél, két levél, három levél. Runaan megtanította neki, hogy egy jó bérgyilkos minden érzékszervét használja, beleértve a tapintását is. *Egy bogycs. Még egy bogycs.*

Raylának elállt a lélegzete.

Tudta, hogy nem hazudhat Runaannak. De nem is lenne igazán hazugság, ha az elf a saját következtetéseit vonná le, nem igaz? Ha Runaan feltételezi, hogy Rayla megölte az emberkatonát, akkor meg kell hagyni ebben a hitében. Nem kell megszégyeníteni őt a valósággal.

Egyetlen bogyót szedett le a bokorról, és a hüvelyk- és mutatóujja között összenyomta. Vértörő lé szivárgott ki belőle. Igen, ez így működni fog. Rayla letépett a bokorról egy marék bogyót, aztán a fegyvereire kente. Skarlátvörös folyadék csorgott végig a kardján és a tőrén.

Amikor mindkét pengéről már csöpögött a lé, Rayla kihúzta magát, felszegte a fejét, és belépett a táborba.

Némán haladt el Runaan mellett; még csak szemkontaktust sem vett fel vele. Ám a fegyvereit az elf felé fordította. A szíve a mellkasában dobogott.

– Szép munka, Rayla – mondta elismerő pillantással Runaan.

Az elf felé pillantott és biccentett. Nem hazudott; Runaan vont le téves következtetést a pengék láttán.

Amikor a többiek észrevették, hogy Rayla visszatért, tiszteletteljes bólintással köszöntötték, de kitértek az útjából. Valamennyien tudták, hogy ez volt az elf első küldetése, és a látottak alapján úgy gondolták, sikerrel járt. Azt is tudták, milyen érzés kioltani egy életet. Tudták, hogy nem könnyű.

Rayla leült, és megtörölte a pengéit, miközben a bensőjét gyötörte a bűntudat, amiért megtévesztette mesterét és társait.

3. FEJEZET

AZ UTOLSÓ BÉKÉS DÉLELŐTT

Fenyegető, gondolta Callum. A királyi vár fái vetik a legfenyegetőbb árnyéket. Elővette a vázlatfüzetét és a ceruzáját a válltáskájából, majd rajzolni kezdett. Gyors egymásutánban hol az árnyékokra, hol meg a lapra pillantott. Az udvar kövezetén az ágak árnyéka oly merevnek tűnt, akár egy csontváz. Hová illant belőlük az élet?

Lapozott egyet a vázlatfüzetében, ám ekkor egy hosszú árnyalak kúszott a papírra, eltakarva a faleveleket.

Callum felismerte a széles vállat, a vastag nyakat és a teljes harci páncélzatot. A főmágus fia, Soren magasodott fölé.

– Hé, ez aztán szép munka, Callum mostohaherceg – mondta Soren. – Ám ideje abba hagynod a bohóckodást. Gyakorolnod kell a kardvívás tudományát, és én foglak rá

megtanítani. – Soren hátba veregette Callumot, amitől a fiú vázlatfüzete és a ceruzája elrepült. – Bármennyire lehetetlen küldetés is ez.

– Igen. Úgy lesz, Soren – felelte Callum. Gyorsan összeszedte a holmiját. A világa megváltozott, amióta az anyja fél emberöltővel ezelőtt hozzáment egy királyhoz, és ezzel hercegi rangra emelte őt. Nem tölthetett többé egész délelőttöt a napsütésben heverészve, miközben különféle karaktereket talált ki és részletesen lerajzolta őket.

Callumnak kötelezettségei lettek. Immár felelősség nehezedett a vállára. Hercegnek lenni azt jelentette, hogy meg kellett tanulnia lovagolni, karddal bánni, hadászati ismereteket elsajátítani és megismerni Katolis történelmét. Callum az összes tantárggyal küszködött, de nem adta fel, mert szerette a mostohaapját, Harrow királyt. Nem akart neki csalódást okozni. Kitartóan memorizálta a régi csaták hosszú és furcsa neveit, mint például a berylgarteni és a hátsóhegyi kéthetes csatát. Miért nem lehetett ezeknek egyszerűbb nevük? Ha Callum valaha is elnevezhetne egy csatát, sokkal egyszerűbb nevet adna neki – mint mondjuk: *Jenny. A Jenny jó név lenne egy csatának.*

Soren néhányszor csettintett az ujjaival Callum orra előtt.

Rendben van. Vívással kezdünk. Callum Sorenhez fordult, aki mentor üzemmódba kapcsol.

– Ma a művészi fokra fejlesztjük...

– Ó, a művészetek! – kiáltott fel Callum. – Végre valami, amiben jó vagyok.

– Nos – felelte erre Soren –, ha hagynád, hogy befejezem... tehát a védekezés művészetére fogunk koncentrálni.

– Akkor hát húzd elő a kardodat, én pedig előhúzom a fűzetemet és lerajzolom a magamét. – Callum feltartotta a cezuráját, és elmosolyodott a saját szóviccén.

Soren csak pislogott, majd folytatta az okítást anélkül, hogy megjegyzést tett volna Callum tréfájára. A fiú már hozzászokott ehhez.

– A védekezés művészete kulcsfontosságú a kardvívásban – jelentette ki Soren. Beszéd közben a fából készült gyakorló kardra támaszkodott, majd a levegőbe emelte.

– A támadás elhárítása a védekezési szögről, a mozgásról és az előrelátásról szól. – Előre-hátra suhintotta a kardot, és minden egyes szót egy láthatatlan ellenség felé tett szúrással nyomatékosított.

– Ha rosszul ítéled meg az ellenfeled, akkor vége. – Bang. Soren a kard tompa oldalával homlokon koppintotta Callumot.

Callum felsóhajtott. Bár Soren a főmágustól eltérően nem gyakorolta a sötét mágiát, Viren egyetlen fia igencsak jó fizikummal bírt. Magas volt, erős és atletikus, szőke haja mindig ápolt, rendezett.

Csillogó páncélzatot viselt, és mindenhová karddal járt – igazi karddal, nem olyannal, mint amivel Callum gyakorolt. Ebben a pillanatban Soren elő is húzta a hüvelyéből, és ezüst pengéjén megtáncoltatta a Nap sugarait.

– Mintha világitana – büszkélkedett Soren. – Nem igaz, mostohaherceg? Hát nem világit ez a kard?

– De igen. Remek – hagyta rá Callum. Letette a művésztáskáját. Sorenben megvolt minden, aminek egy hercegben meg kell lennie. Kivéve, hogy az esze korántsem volt olyan éles, mint a fegyvere.

– Jól van, lássunk hozzá! – Soren odadobta a gyakorló kardot Callumnak, aki azonnal elejtette. Soren csak a szemét forgatta.

Callum felvette a kardot, és az arca elé emelte. Azután lehunyta a szemét; nem mintha nyitott szemmel ügyesebb lett volna.

Nagy lendülettel csapott le Soren kardjára. Callum újabb csapásra emelte a fegyverét, ám ezalatt ellenfele villámgyorsan mellkason bökte.

– Halott vagy – szólalt meg Soren nyugodt hangon. Callum erre kinyitotta az egyik szemét.

– Nem, ha páncélban lennék, ugye?

– Mit sem számít – felelte Soren. – Még ha a legritkább, legelitebb páncélt viselnéd is, amit a Naptűz elfek kovácsoltak, akkor is szuperhalott lennél.

– Reménytelen eset vagyok. – Callum megdörzsölte a mellkasán lévő horzsolást, amit Soren kardja okozott.

– Pontosan! – vágta rá vidáman Soren. – Ennek ellenére gyakorolnod kell, mert a kardvívást elvárják egy hercegtől... mármint egy mostohahercegtől.

Callum Sorenre meredt, de nem szólt semmit. Ez a fickó folyton azzal hozakodott elő, hogy ő nem Harrow király „igazi” fia. Ám a király volt Callum egyetlen szülője; alig emlékezett a biológiai apjára.

Az anyja pedig, Sarai... nos, hosszú idő eltelt, mióta meghalt.

Callum már éppen fel akart hagyni a kardgyakorlással, amikor Claudia a könyvébe mélyedve elhaladt mellette.

Claudia, Soren húga, alig egy évvel volt idősebb nála, és Callum mindig is kifinomultnak, világlátottnak és elbűvö-

lőnek tartotta. Feltételezte, hogy a könyvnek, amit a lány olvasott, valami köze van a mágiához. Az apjával együtt tanulmányozta e mesterséget, és Callum tudta, hogy nagyon tehetséges.

Valójában a lány mágia iránti rajongása volt az egyik dolog, ami Callum számára furcsán lenyűgözővé tette őt, vagyis inkább furcsává és lenyűgözővé. Valahányszor a közelében volt, a fiú jóleső remegést érzett a bensőjében, mintha csak pillangószárnyak verdestek volna a gyomrában.

Claudia aznap a díszes aranszegélyű, hosszú, fekete ruháját viselte.

Egyenes szálú fekete haja hosszan leomlott a hátán, a lilára festett hajvég tincsei csaknem a derekáig értek.

Különös. És lenyűgöző.

– Kopp, kopp – mondta Soren, és a kardmarkolatával megkocogtatta Callum kobakját. – Van itt bent valaki?

– Hogy mi... Ja, igen – felelte Callum. – Te, Soren! Mit szólnál, ha megpróbálkoznánk újra a kardokkal? Azt hiszem, most már készen állok. – Igyekezett nem Claudia irányába nézni, de Soren így is rájött a turpisságra.

– Ó. Már értem, mi folyik itt.

Callum egy pillanatig azt hitte, hogy Soren dühös lesz, ehelyett csak cinkos vigyorral nézett vissza rá.

– Ne aggódj – mondta. – Majd én segítek. Gyerünk, támadj rám! – Azzal a kardját felemelve hátrálni kezdett.

Callum behunyta a szemét, lehajolt, és nekifutásból, ordítva rontott Sorenre. Félrelökte a kardját, majd összecsaptak. Callum teljes erejéből lendített, és ismét összecsaptak. Még egyszer lendített, de ezúttal a levegőbe csapott. Amikor

Callum kinyitotta a szemét, Soren a földön feküdt és az oldalát szorongatta látszólagos kínjában.

– Ó, jaj, megszúrtak! – kiáltott fel Soren. Callum elvigyrodott. Soren időnként egészen jó fej volt. – Megszúrtak, még hozzá nagyon, nagyon! A szúróherceg, Lord Szurkapiszka volt az.

Callum azt gondolta, hogy a „szúróherceg”, pláne a Lord Szurkapiszka sokkal jobban hangzik, mint a „mostohaherceg”. És Sorentől nagyon rendes dolog volt, hogy így segített neki Claudiával, még ha egy kissé túlzásba vitte is.

– Rendben van, Soren, most már felkelhetsz – mondta Callum.

– Nem tudok! – ordította Soren. – Még csak tizenhét éves vagyok, és tessék, haldoklom. Ezt nézd! Blugy-blugy! – Soren a nem létező sebéből ömlő láthatatlan vérre mutatott. Az udvar túlsó végében Claudia végre felnevetett.

– Szép munka, Callum! – kiáltotta. – Megérdemli.

Míg Soren tovább hempergett a földön, Callum Claudiához ment, leült mellé a kőpadra. A lány még mindig kuncogott.

– Mit olvasol?

– Ó, ez? – Claudia nehéz sóhajjal meredt a bőrkötéses könyvre, amely legalább ezer oldalas lehetett. – Ez csak egy csomó unalmas útmutató a mágiához, amit meg kell tanulnom.

– Még hogy unalmas? Viccelsz? – kérdezte Callum. – Én nagyon szívesen tanulmányoznám a mágia tudományát.

– Igen, a varázslás különleges – mondta Claudia. – Csak azért tettem azt a lekicsinylő megjegyzést, mert nem akarom, hogy rosszul érezd magad. Akarsz látni valami egészen

fantasztikusat? – Claudia lopva körbepillantott. – Igazi ritkaság, a papám szerezte... Hosszú történet, hogyan jutott hozzá, most pedig megmutatom neked.

Claudia óvatosan előhúzott egy gömb alakú tárgyat a köpenye egyik rejtett zsebéből. Átlátszó üveggömb volt, tele kavargó sötétkék levegővel, miniatűr felhőkkel és apró villámokkal. Callum még soha nem látott ehhez hasonlót.

– Ez meg micsoda? – kérdezte.

– Őskőnek nevezik – mondta Claudia. – A hat ősi forrás egyikéből származó mágikus energiát használja. – Átnyújtotta Callumnak.

– Húha. És mi van benne?

– Egy vihar. Egy igazi vihar. A Kalik-hegy tetejéről fogták be. Az erejével rúnákkal tudok varázsolni. Ezt figyelj. – Azzal megbökte Callumot, hogy nézzen Sorenre, aki épp a pajzsának tükörképében csodálta magát. Felemelte az őskövet, és egy rúnaformát rajzolt a levegőbe. Az őskő izzani és reccsenni kezdett.

– Aspiro! – mondta Claudia.

A fényes rúna egyszerre eltűnt, azután Claudia szeles örvényt lehelt ki a szájából. A levegőt Soren felé irányította, amitől a fiú tökéletesre fésült frizurája összekuszálódott. Soren kétszer is jól megnézte a tükörképét, majd tovább bíbelődött a hajával. Callum felnevetett.

– Ez elképesztő! Mást is tudsz?

Claudia egy újabb rúnát kezdett rajzolni, ám ekkor valaki megkopogtatta Callum vállát.

Egy marcona kinézetű őr volt az.

– Callum herceg – mondta az őr. – A király sürgősen beszélni kíván veled.

Mindeközben a kastély egy távoli zugában Ezran és Csali szokásos napi teendőiket végezték.

– Mit gondolsz, mit süt ma Barius? – kérdezte Ezran Csalit. A kastély számos titkos alagútjának egyikében ültek. A legtöbb ember (és világító varangy) nem is tudott az alagutakról, de Ezran és Csali együtt, nagy hozzáértéssel kutattak fel és nyitottak meg álfalakat. Az aznapi titkos átjáró a konyha közelében volt, így vajas illat lengte körül őket.

Csali pislogott a gyíkszemévé, és megnyalta az ajkát. Egészen biztos volt benne, hogy a legkedvesebb csemegéjük illatát érzi.

– Igen, ez bizony gyümölcslepény lesz! – lelkesedett Ezran.

Kikukucskált az átjáró végén lévő fémrácson. Barius éppen egy tálca friss lepényt helyezett az asztalra.

Még nem készült el vele..., gondolta Ezran. Tapasztalatból tudta, milyen fontos ilyenkor az időzítés. Még akkor is, ha Barius naponta több száz lepényt sütött – még álmában is képes lett volna lepényt sütni –, óriási hűhót csapott, valahányszor rajtakapta Ezrant, ha elcsórt egy süteményt. Ezran irtó viccesnek találta, hogy Barius készítette az egész királyságban a legédesebb, legcukrosabb finomságokat, mivel maga a pék roppant morcos, savanyú ember volt.

Egy örökkévalóság után Barius végül elvonult, hogy valami mással foglalkozzon.

Ezran lassan oldalra csúsztotta a rácsot, azután a tálcahoz szaladt, és felkapott róla egy tűzforró lepénykét.

Már az első harapás megperzselte a száját, de továbbra is a vajás tésztába mélyesztette a fogait. Vannak dolgok, amelyek megérik a szenvedést.

– Ezran herceg! Most rajtakaptam! – kiáltott fel Barius a konyha túlsó végéből.

Ezran először ledermedt, de aztán újból hatalmasat harapott a lepényből.

– Ó, jaj! Sajnálom, Barius. Azt hittem, ezek a darabok a kukába kerülnek.

– Még hogy a kukába? Hát hol látott ilyen tökéletes arany-színű tésztát? Ilyen kifogástalan háromszög alakú formákat? És miért eszi még mindig? Tegye le, de azonnal!

– Úgy látom, ez már tönkrement – mondta Ezran. – Hiszen beleharaptam, úgyhogy akár oda is adhatnád nekem, nem igaz?

Barius hitetlenkedve vonta fel bozontos, sötét szemöldökét az ifjú herceg pimaszságán. Az itteniek közel sem becsülték meg őt. Pedig a kastély konyháját vezetni nem kis feladat.

Az ok, amiért ilyen gördülékenyen ment minden, a komoly stratégia és a katonás fegyelem volt, amelyet ő maga vezetett be. Minden reggel 6 óra 4 perckor indította be a kemencét. Pontosan tizenkettesével sütötte a lepényeket, süteményeket és egyéb finomságokat. Ezután tizenkettesével osztotta szét őket. Egy fogadásra nem lehetett ötven süteményt kérni tőle. Vagy negyvennyolcat, vagy hatvanat szállított. (Egyszer talán majd nem kell újra meg újra elismételnie ezt a szabályt a ceremóniamestereknek.)

Ám a minőséget sosem adta fel a mennyiségért. Minden összetevőt precízen kimért és összekevert. A gyümölcsle-

pényeihez a legfinomabb importált lekvárokat használta. A tésztát gondosan, pontosan nyolc percig dagasztotta. Minden lepénykét tökéletesen egyenlő oldalú háromszög alakúra formázott.

És most a herceg egyszerűen elnyelte az értékes alkotását. Hiszen egy egész tepsivel ki kell dobnia. Tizenegy sütemény ugyanis nem elég. A plafonra emelte a tekintetét, és szónoklatba kezdett a tiszteletlen gyerekek új generációjáról.

Ezran erősen koncentrált. Miután megbizonyosodott róla, hogy a pék teljesen elmerült sérelmei felsorolásában, megadta a jelet Csalinak: bal kézfejjével letörölte a lekvárt az arcáról.

Csali sosem félt kockáztatni, ha édességről volt szó, így habozás nélkül kicsapta a hatalmas nyelvét, és egyszerre három lepényt rántott le a tálcáról. Az arcába tömte őket, hogy ott raktározza el. Vajon megkockáztasson még egy süteményt? Ismét kinyújtotta a nyelvét, de a szájába tömött lepények miatt nem járt sikerrel. Lassú volt. Túl lassú.

Barius lekapta a szakácscsapkáját a fejről, és rárontott Csalira. A világító varangy azonnal elhúzta a csíkot. Nem ez volt az első alkalom, hogy a konyhában üldözték.

Ezran elmosolyodott. Egész jól indult ez a délelőtt. Elrejtette a megmaradt lepényeket az ingébe, és a titkos folyosón át elmenekült. Csalival később találkoznak, hogy elosszák maguk között a zsákmányt.

Callum kifulladásra ért a trónterem ajtajához. Meglepődve látta, hogy Ezran már ott várakozik Csalival a karjában, és elgondolkodva rágcsál egy gyümölcsös lepényt.

– Tehát téged is magához hívatott – állapította meg Callum. – Vajon miről lehet szó?

Ezran vállat vont.

– Bemenjünk?

A fiúk benyomták a nehéz ajtószárnyat, és bekukucsáltak. A trónterem, a magas mennyezetével és kőoszlopaival, az egyik legfélelmetesebb hely volt a kastélyban; pusztán a mérete miatt még a két herceg is jelentéktelennek érezte ott magát. A bejárattól hosszú, karmazsinvörös szőnyeg futott a kézzel faragott trónig, amelynek évszázadok óta a terem adott otthont. Álló kandeláberek vetettek árnyékot a márványpadlóra.

A nagyterem közepén a király, Lord Viren és kísérei zsúfolódtak egy hosszú asztal köré. Az Öt Emberkirályság és Xadia háromdimenziós térképe hevert előttük kiterítve. A különböző hadseregeket jelképező bábukkal és a Királyságok által körülhatárolt miniatűr területekkel úgy nézett ki, mint egy játék terepasztal.

A hatalmasságok azonban nem játszani gyűltek össze, hanem különböző harci stratégiákat és a területek felosztását megvitatni. Harrow király homloka ráncba szaladt; aggodalommal latolgatta az Öt Királyság jövőjét és sorsát. Ám amint meglátta Callumot és Ezrant, az arca felvidult, tekintete ellágyult.

– Fiúk! – kiáltott fel a király. Boldog mosollyal az arcán sietett a gyerekek felé. – Úgy örülök, hogy itt látlak benneteket. – Mindkét fiút hatalmas medveölelésben részesítette.

– Szia, apa! – mondta Ezran.

Harrow király átkarolta a fiúk vállát.

– Van egy óriási meglepetésem számotokra. Mindketten el fogtok utazni!

– Valóban? És mégis hová? – kérdezte Callum.

– A Banther Kunyhóba! Mégpedig ma – felelte a király. Bár az arca csupa mosoly volt, Callum aggodalmat fedezett fel a szemében.

– De hiszen tavasz van – mondta erre Callum. – Az meg egy téli szálláshely.

– Igen. Miért kell még ma elutaznunk? – tudakolta Ezran. – Mihez kezdünk ott? Hiszen minden mókának a hóhoz vagy jéghez van köze – tette hozzá panaszosan.

– Nos, akkor... használjátok a fantáziátokat – felelte a király. – Talán feltalálhatnátok a kedvenc játékaitok új változatát, amihez hó és jég helyett majd földet és köveket használnátok. Tudom már! Építhetnétek egy porembert. Tudjátok, olyan, mint egy hóember, de... földből van!

Ezran gyanakvóan nézett rá.

– Furcsán viselkedsz. Talán valami baj van?

– Ugyan, nincs semmi baj – nyugtatta meg a király. – Ó, megvan! Mi a helyzet a sárdagasztással? Azt is érdemes megfontolni. Nagyszerű móka!

Callum csak a fejét rázta.

– Egyre jobban belegabalyodsz.

– Ez az! Kötélhúzás! Látom, érted a lényegét, Callum.

Ezran és Callum egymásra, majd a földre néztek. Érezték, hogy a király tréfálkozása ellenére valami nincs rendben. *Nem kéne szófogatatlannak mutatkoznunk*, gondolta Callum, *de...*

Harrow király lehajolt, hogy egyenesen a fiúk szemébe nézhessen.

Az arckifejezése megváltozott, halkabbra vette a hangját.

– Figyeljetek, viccet félretéve, ezt most meg kell tennetek.

Még napnyugta előtt elindultok...

– De apa... – szakította félbe Ezran.

– Nem nyitok vitát, Ezran. Most pedig menjetek és pakoljatok össze.

A fiúk csendben távoztak; mindkettőjük számára világossá vált, hogy készülóban van valami.

– Miért küld el minket? – tűnődött Ezran, miközben végigmentek a folyosón. – Furcsán viselkedik. Aggódok miatta.

– Minden rendben lesz, Ez. És próbálj meg nem aggódni.

– Callum megnyugtatóan Ezran vállára tette a kezét. – Miért nem mész játszani, amíg én pakolok? Úgy látom, Csalira is ráfér némi bátorítás és vidámság.

A világító varangy a homlokát ráncolta, annak ellenére, hogy már befalta a gyümölcsös lepényeket. Ezran felnevetett.

– Csali mindig ilyen egykedvű képet vág! – De azért felkapta a világító varangyot, és kiszaladt vele az udvarra.

Callum egy darabig figyelte Ezran és Csali játékát. Ugyanúgy aggódott, amiért elküldik őket, mint Ezran, de nem hagyhatta, hogy a kisebb fiú lássa a félelmét. Erősen gondolkodott, mégsem tudott rájönni, mi folyik a királyi udvarban.

Talán valamilyen fontos találkozót tartottak az emberi uralkodók, amihez nyugalomra és csendre volt szükségük?

Egy felülről érkező hang szakította félbe a gondolatait.

– Valahol a sziklák tövében kell felállniuk. – Callum felnézett, vajon honnan jön a hang. Viren volt az, a közeli torony egyik nyitott ablaka előtt állt. Láthatóan épp parancsot adott Sorennek.

Callum továbbra is hegyezte a fülét, de a szemét közben Ezranon tartotta. Mintha Viren most mondott volna valamit egy titkos táborról. Azután biztos volt benne, hogy hallotta Sorent méltatlankodni. Lehetséges, hogy Soren az imént *bérgyilkosokat* említett? Viren halkán válaszolt, majd Soren élesen felkiáltott.

– A Holdárnyék elfek meg akarják ölni a királyt?!

Callum felszisszent. Holdárnyék elfek?! De hisz az lehetetlen.

Ösztönösen felnézett, mire elkapta Viren pillantását, majd gyorsan elfordult és megpróbált úgy tenni, mintha semmit sem hallott volna. A főmágus dühödten csapta be a dupla szárnyú ablakot.

Most már minden értelmet nyert.

Callum mostohaapjának élete veszélyben forgott. Őt és Ezrant a saját érdekükben menekítik a Banther Kunyhóba.

Callum újból Ezran és Csali felé fordult, akik az udvaron játszottak. Erről nem beszélhet Ezrannek. És most, hogy tudja, mi forog kockán, hogyan hagyja el a kastélyt?